ΕΤΟΣ Α΄.—ΑΡΙΘ. 21. ΑΘΗΝΑΙ 20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1895

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Λ. ΜΑΜΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ὁδὸς Σίνα 2.—Ἔναντι Ἀκαδημίας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τιμὴ συνδρομῆς: Ἐτησία Δρχ. **10.**—Ἑξάμηνος Δρχ. **5.**
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν εἰς Φράγκα χρυσᾶ.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀγγελίαι δημοσιεύονται μόνον ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι.—Διὰ τὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΝΤΕΣ ἀπὸ τῆς σήμερον σὺν τῇ συντάξει καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς «Ἁρμονίας» θεωροῦμεν πρώτιστον ἡμῶν καθῆκον, ἵνα δημοσίᾳ ἐκφράσωμεν τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας πρὸς τὸν τέως ἀξιότιμον διευθυντὴν αὐτῆς κ. Θωμᾶν Σκάσσην, ἀποσυρόμενον τῆς διευθύνσεως πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ, δι' οὗς ἀτρύτους κατέβαλε μόχθους ὑπὲρ τῆς εὐδοκιμήσεως τοῦ ἡμετέρου φύλλου. Συγχρόνως δὲ σπεύδομεν νὰ διαβεβαιώσωμεν τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς ὅτι ὁ κ. Σκάσσης θέλει οὐχ ἧττον ἐξακολουθήσῃ συνεργαζόμενος καὶ μεριμνῶν ὑπὲρ τῆς «Ἁρμονίας» μετ' ἴσου ζήλου καὶ προθυμίας, ὡς ἐν τῷ παρελθόντι.

Ἡ νέα Διεύθυνσις.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΡΩΜΗΣ ΛΕΟΝΤΟΣ ΙΓ΄ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΠΕΡΙ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Τοιοῦτον φέρει τίτλον ἀνώνυμον πόνημα ἄρτι ἐν Ἀθήναις ἐκδοθέν, ὅπερ πράγματι ἀποτελεῖ λίβελλον καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἐν αὐτῷ ὁ ἄγνωστος συγγραφεὺς ἐπιτίθεται βαναύσως κατὰ τοῦ γεραροῦ Ποντίφηκος Λέοντος ΙΓ΄. Ὡς ὅμοιος πρὸς ὅμοιον, καὶ διὰ γλώσσης τῶν τριόδων μυκτηρίζει αὐθαδῶς τὸν Ἀνώτατον Ἄρχοντα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, κατ' οὐδὲν εὐλαβούμενος οὐδὲ τὰς πολιὰς Αὐτοῦ τρίχας, οὔτε τὸ *εὐάριθμον* ποσὸν τῶν 300,000,000 πιστῶν, οἵτινες ἐν ὑϊκῇ στοργῇ κυκλοῦσι τὸν περίδοξον Αὐτοῦ Θρόνον. Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ἔξαψις, ἂν ἀγαπᾶτε, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι Λέων ὁ ΙΓ΄ ἐπιτελῶν μίαν τῶν ὑψίστων ἀποστολῶν ἃς ἔχει ἐπὶ τῆς γῆς ἡ **ἀληθὴς** τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐτόλμησε νὰ καλέσῃ πάντας τοὺς ἀνθρώπους ὅπως ἀποτελέσωσι *μίαν ποίμνην ὑπὸ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ποιμένα.*

Μᾶς διεβεβαίωσαν ὅτι ὁ ἐκπονήσας τὸν λίβελλον ἀνήκει ἐν τῇ χορείᾳ τῶν λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅτι συγκαταριθμεῖται μεταξὺ τῶν κορυφαίων ἱεραρχῶν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Καὶ τὸ πιστεύομεν. Δὲν πιστεύομεν ὅμως ὁ κορυφαῖος οὗτος νὰ ἠρύσθη τὰς ἐμπνεύσεις του καθ' ἣν στιγμὴν περιβεβλημένος τὴν τοῦ ἀρχιερέως ἐσθῆτα ἐνώπιον τοῦ βήματος τοῦ Θεοῦ τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Ἀγάπης, ηὔχετο μηχανικῶς *ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως.*

Τὸ ἐρύθημα τῆς αἰδοῦς ἀνέρχεται ἀκατάσχετον ἐπὶ τῶν ἡμετέρων παρειῶν καὶ ἐντρεπόμεθα διὰ λογαριασμὸν τοῦ συγγραφέως ὁσάκις ἀναλογισθῶμεν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ φιλέλλην Ἱεράρχης Λέων ΙΓ΄ λαμβάνων διὰ τρεμουσῶν χειρῶν τὸν ἀόσιον λίβελλον θέλει ἀναγνώσει ἰδίοις ὄμμασιν ὅλας ἐκείνας τὰς ὕβρεις καὶ τὰς λοιδορίας ἃς ἐξ ὀνόματος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διὰ τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ γλώσσης τῷ ἀπευθύνωσι τὰ τέκνα τῶν Χρυσοστόμων καὶ τῶν Ἀθανασίων.

Εἰς τὸν ἀνώνυμον λιβελλογράφον τὸν ἀπὸ τῆς σκοτίας βαλόντα τὰ βέλη αὐτοῦ οὐδὲν ἔχομεν νὰ εἴπωμεν, ἄτε τέκνον τοῦ σκότους. Τὸ ὄνειδος καὶ ἡ καταισχύνη ἐπιβαρύνει ἰδίως ἐκείνους οἵτινες μετὰ περισσῆς ἀπερισκεψίας ἔσπευσαν νὰ ἐπικροτήσωσι τὸν ἀσεβῆ λίβελλον, ἔτι μᾶλλον δὲ τοὺς ἐπικροτήσαντας αὐτὸν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης.

Λέων ὁ ΙΓ΄ συνηγορῶν ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως συνηγορεῖ ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ τοῦ θείου Λυτρωτοῦ τοῦ ἐκλιπαρήσαντος τὸν αἰώνιον αὐτοῦ Πατέρα *ἵνα πάντες ἓν ὦσιν ὡς αὐτὸς καὶ ὁ Πατὴρ ἓν εἰσίν,* ἀπ' ἐναντίας δὲ οἱ ἐπιδιώκοντες ἔτι μείζονα τὴν ὑφισταμένην διάσπασιν συνηγοροῦσιν ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ τοῦ Βεελζεβοὺλ ἄρχοντος τοῦ **χωρισμοῦ** καὶ τῆς **διχονοίας.**

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΙΤΤΟΣ

Παρὰ πάσας τὰς συμφοράς, ἃς καθ' ἡμέραν ὑρίσταται καὶ ἀρθόνους πικρίας αἰσθάνεται ἡ δύσμοιρος ἡμῶν χώρα, ἡ περιλημένη Ἑλλάς, ἐν τῷ ἐσωτερικῷ μὲν οἰκονομικῶς κατατρυχομένη, ἐξωτερικῶς δὲ καταδιωκομένη, καταπατουμένη καὶ βαναύσως λοιδορουμένη, ὑπερήφανος αἴρει τὴν κεφαλὴν τὰς ἡμέρας ταύτας, προετοιμαζομένη ἵνα δεχθῇ ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς τὸν κόσμον ὅλον τὸν παρευρεθησόμενον κατὰ τοὺς παγκοσμίους μηνὶ Μαΐῳ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ τελεσθησομένους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Ἐν τῶν ἀριθμήτων καὶ ἀληθῶν τέκνων τῆς μητρὸς Ἑλλάδος, ὁ μεγάτιμος καὶ ἀρειδὴς χρυσίου **Ἀβέρωφ** ἡμισυ καὶ πλέον ἑκατομμύριον προσενεγκών, δεύτερος αὐτὸς μετὰ τὸν Ἡρώδην τὸν Ἀττικὸν λίθῳ πάλιν πεντελησίῳ κοσμεῖ καὶ ἀνακαινίζει τὸ ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Λυκούργου τῷ 350 π.Χ. κτισθὲν παριλίσσιον στάδιον, ἀνιδρυομένων οὕτω ἐν Ἀθήναις νῦν, τῶν ἀπὸ τοῦ 394 μ. Χ. καταργηθέντων ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων.

Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τὸ κλεινὸν ἄστυ, ἡ πόλις τῆς Παλλάδος πονεῖ καὶ ἐπιμέλεται, ἵνα καθάρῃ καὶ καλλωπίσῃ τὰ περισωθέντα αὐτῇ μνημεῖα τῆς τέχνης.

Ἀλλὰ φεῦ! πόσον ἡ καρδία ἡμῶν ἀλγεῖ, ὅταν ἀτενίζοντες πρὸς τὸν ἱερὸν βράχον, ἐφ' οὗ τὸ δῶμα τῆς θυγατρὸς τοῦ νεφεληγερέτου, καθορῶμεν τοῦτο κατακεκρημνισμένον, σεσυλημένον!...

Πρὸς τῇ κατὰ τὴν ἀποφράδα ἡμέραν τῆς 26ης Ἰουλίου 1867 ἐπενεχθείσῃ ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν καὶ δὴ γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ καταστροφῇ, ἑτέρα ἐπέρχεται τῷ 1801.

Ὑπὸ τοῦ κακοῦ τῆς Ἑλλάδος δαίμονος ὁ ἐν Κων)πόλει ἄγγλος πρεσβευτὴς Ἐλγῖνος κινούμενος ἀδεῶς πάντα μὲν τὰ ἐναέτια συλεῖ, πλείστας δὲ τῶν περισωθεισῶν ἐκ τῆς προγενεστέρας καταστροφῆς μετωπῶν ἀποσπᾷ καὶ ἀπάγει μεθ' ἑαυτοῦ. Τὰ κειμήλια ταῦτα ἀντὶ 35000 ἀγγλικῶν λιρῶν τῇ Βρεττανικῇ κυβερνήσει πωληθέντα κοσμοῦσι νῦν τὰ μουσεῖα τῆς .... ὑπερηφάνου Ἀλβιῶνος. «Quod non fecerunt Gothi fecerunt Scotti» προσφυέστατα εἶπεν ὁ ἑλληνικώτατος Βύρων, οὗ ἡ εὐγνώμων Πατρὶς ἡμῶν τὸν ἐν τῷ Ζαππείῳ κήπῳ ἱδρυθέντα ἀνδριάντα πανηγυρικῶς ἐντὸς σμικροῦ ἀποκαλύπτει.

Ἐν τούτοις ὁ ἐν τῷ ὅλῳ καὶ ἐν μέρει χρυσός ἐστιν. Ἡ τέχνη τοῦ Φειδίου, τοῦ Καλλικράτους, τοῦ Ἰκτίνου καὶ τῶν λοιπῶν διασήμων καλλιτεχνῶν, καίτοι ἠκρωτηριασμένη παραμένει ἡ αὐτὴ ἔτι.

Ἡ Ἑλλὰς σεμνυνομένη ἐπιδείξει συμπάσῃ τῇ οἰκουμένῃ τὸν Παρθενῶνα, τὸ Ἐρέχθειον, τὸν ναὸν τῆς Ἀπτέρου Νίκης, τὰ Προπύλαια ὧν ἡ δαπάνη ἀνῆλθεν εἰς δισχίλια καὶ δύο τάλαντα, τὴν Ἀκρόπολιν ὅλην, τὸ Θησεῖον, τὰ λοιπὰ ἐγκατεσπαρμένα μνημεῖα, τὸν Ἄρειον Πάγον, τὴν Πνύκα καὶ λοιποὺς ἱεροὺς τόπους, τὸν Κολωνόν, πάντα ὧν ἡ δόξα ἄρθιτος καὶ ἡ φήμη πασίγνωστος.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν Ἀθήναις, καθ' ὅλην δὲ τὴν λοιπὴν χώραν πόσαι ἀρχαιότητες, πηλίκα μνημεῖα;

Τὰ μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς λοιπῆς ἡμῶν πατρίδος, ἰδοὺ ὁ κόσμος τῆς Ἑλλάδος, ὁ μαγνήτης ὁ ἕλκων πρὸς ἡμᾶς σύμπασαν τὴν οἰκουμένην, ἡ δόξα καὶ ὁ θησαυρὸς αὐτῆς!

Στρέψωμεν ἤδη τὰ βλέμματα καὶ ἴδωμεν πόσα ἀληθῆ τέκνα ἐγέννησε καὶ δὲν παύει γεννῶσα ἡ Ἑλλάς, καὶ ἔξωμεν ***διττὸν τὸν θησαυρόν***.

Ἔγραφον Ἀθήνησι τῇ 20ῇ Ἰουλίου 1895.

Γ. Ἄλβις.

Ο ΕΞΩ ΚΟΣΜΟΣ

Πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος.

Μετὰ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους κυοφόρησιν εἶδε τέλος πάντων τὸ φῶς ἡ πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος πρὸς ἀπάντησιν τῆς παπικῆς ἐγκυκλίου Λέοντος ΙΓ'. Περὶ ταύτης θέλομεν πραγματευθῇ ἐκτενῶς ἐν προσεχεῖ ἡμῶν φύλλῳ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκούμεθα νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Ὕψιστον ὅτι τοὐλάχιστον αὐτὴν τὴν φορὰν ἐν τῇ συντάξει αὐτῆς ἐτηρήθη γλῶσσα ἀξιοπρεπὴς καὶ κοσμία οἵα ἁρμόζει καὶ πρὸς τοὺς ἐκπονήσαντας αὐτὴν διαπρεπεῖς κληρικοὺς καὶ πρὸς τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται.

Ὁ Πάπας διαιτητής.

Ὁ πάπας Λέων ΙΓ', δεχθεὶς τὴν διαιτησίαν μεταξὺ τοῦ Ἀΐτι καὶ τῆς Δημοκρατίας τοῦ ἁγίου Δομίγκου διώρισεν ἐπιτροπὴν καρδιναλίων ὅπως ἐξετάσῃ καὶ ἀναφέρῃ αὐτῷ ἐπακριβῶς πάνθ' ὅσα ἀφορῶσι τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἐξ ἧς ἀνεφύη ἡ μεταξὺ τῶν δύο κρατῶν διαφωνία. Ἡ ἐπιτροπὴ συνίσταται ἐκ τῶν Καρδιναλίων Βανουτέλλη Λεβοχόβσκη καὶ Γαλιμβέρτη ἐπὶ κεφαλῆς ἐχόντων τὸν Καρδινάλιον Ραμπόλλαν. Κατὰ θετικὰς πληροφορίας ἡ ἀπόφασις τοῦ ἁγ. Πατρὸς ἔσεται ἱκανοποιητικωτάτη δι' ἀμφότερα τὰ διϊσταμένα μέρη.

Κατὰ τῶν Σοσιαλιστῶν.

Ἐν Γερμανίᾳ ἡ Κυβέρνησις σκέπτεται νὰ μεταρρυθμίσῃ καὶ καταστήσῃ ἔτι αὐστηροτέρας τὰς νομικὰς διατυπώσεις αἵτινες κανονίζουσιν τὸ δικαίωμα τῶν δημοσίων συναθροίσεων. Θέλει προσθῇ δὲ εἰς τὸ μέτρον τοῦτο ὅπως περιορίσῃ τὰς καταχρήσεις τῶν Σοσιαλιστῶν ὧν αἱ αὐθαιρεσίαι ἐσχάτως ὑπερέβησαν τὰ ἐσκαμμένα.

ΤΟ ΕΝ BOUDJA ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ ΔΙΕΘΝΕΣ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΙΔ. ΠΑΤΕΡΩΝ ΚΑΠΟΥΤΣΙΝΩΝ

Ἀσμένως λαμβάνω εἰς τὰς χεῖράς μου τὴν γραφίδα ἵνα μεταδώσω εἰς τοὺς προσφιλεῖς ἀναγνώστας τῆς «*Ἁρμονίας*» σχετικάς τινας σημειώσεις περὶ τῆς ἱδρύσεως τοῦ ἱεροσπουδαστηρίου τῶν αἰδ. πατέρων Καπουτσίνων ἐν Boudjà. Τυγχάνει γνωστὸν ὅτι, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ ἐπικρατοῦσα εἰς πολλὰς τῆς Εὐρώπης πόλεις Μασσονικὴ φατρία κατώρθωσε νὰ κατηργηθῶσι τὰ διάφορα θρησκευτικὰ τάγματα, πᾶσαι αἱ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἱεραποστολαὶ ᾐσθάνθησαν τὸν ἀντίκτυπον, καὶ συνεπῶς πλεῖστα εὐαγῆ ἱδρύματα τῶν πατέρων Καπουτσίνων εὑρέθησαν ἐν ἀπορίᾳ προσωπικοῦ. Ἰδίως δὲ ὅταν διελύθη τὸ ἱεροσπουδαστήριον τῶν διὰ τὰς ἀποστολὰς τῆς Ἀνατολῆς προωρισμένων δοκίμων.

Εἰς τόσῳ κρισίμους περιστάσεις οἱ αἰδέσιμοι πατέρες Καπουτσῖνοι τῶν Ἰονίων νήσων καὶ κυρίως ὁ αἰδ. πατὴρ Λουδοβίκος ἐκ Castiglione, νῦν ἐπίσκοπος Πατάρας ἔσχον τὴν εὐτυχῆ ἰδέαν νὰ δρύσωσι ἱεροσπουδαστήριον ἐν αὐτῷ τῷ κέντρῳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Μεθ' ὥριμον σκέψιν ἐξέθεσαν τὸ σχέδιον τοῦτο εἰς τὸν αἰδεσιμώτατον Γενικὸν Προεστῶτα τοῦ τάγματος πατέρα Αἰγίδιον ἐκ Κορτάνας ὅστις ἔσπευσε νὰ τὸ ἐπιδοκιμάσῃ. Πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ἱδρύματος ἐξέλεξαν τὸ χωρίον Boudjà, κείμενον παρὰ τὴν Σμύρνην, ὀνομαστὸν διὰ τὸ γλυκὺ αὐτοῦ κλίμα, διὰ τὴν ποιητικήν του τοποθεσίαν καὶ τὴν εὔκολον μετὰ τῆς Σμύρνης συγκοινωνίαν του.

Τὴν 15ην Σεπτεμβρίου 1881 ἐδόθη παρὰ τῆς Ἁγίας Ἕδρας ἡ ἐξουσιοδότησις τῆς ἱδρύσεως τὴν δὲ 17 Ἀπριλίου 1882 ἡ Αὐτοῦ Πανιερότης κ. Τιμόνης Ἀρχιεπίσκοπος Σμύρνης καὶ ἀποστολικὸς τοποτηρητὴς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ηὐλόγησε τὸν θεμέλιον λίθον ἐφ' οὗ θὰ ἀνεγείρετο τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον, ἡ σχολὴ ἐκείνη τῆς εὐσεβείας καὶ ἐπιστήμης, παρόντων τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Γαλλίας κ. Pelisier de Reguandi καὶ πλείστων ἱερέων καὶ μοναχῶν. Τῇ 2 Αὐγούστου 1883, περατωθέντος τοῦ κτιρίου, ὁ σεβαστὸς Ἀρχιεπίσκοπος ηὐλόγησε τὴν μονήν, τὸ παρεκκλήσιον καὶ τὸν κώδωνα. Κατὰ δὲ τὴν 4 Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Φραγκίσκου Ἀσσισίου, εἴκοσι νέοι ἐνεδύθησαν τὴν σεραφικὴν περιβολήν, παρόντος τοῦ πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σμύρνης, τοῦ Ἀποστολικοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Βουλγαρίας αἰδεσιμωτάτου Menini καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Canavo, τότε ἐπισκόπου Κρήτης. Κατὰ τὴν τελετὴν ὁ πανιερώτατος Τιμόνης, ἀληθὴς ἀπόστολος ὡμίλησε μετὰ τοσαύτης εὐφραδείας, θέρμης καὶ κατανύξεως, ὥστε συνεκίνησε βαθύτατα τὸ πολυπληθὲς καὶ ἐκλεκτὸν του ἀκροατήριον.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑπὸ τὴν δεξιὰν καὶ πατρικὴν διεύθυνσιν τοῦ Αἰδ. Π. Agnella (da Ahrn) προεστῶτος τοῦ κοινοβίου καὶ τοῦ ἱεροσπουδαστηρίου, καὶ ἑτέρων πέντε σοφῶν καθηγητῶν ἐκπαιδεύονται προετοιμαζόμενοι διὰ τὸ ἱεραποστολικὸν στάδιον 27 νεαροὶ δόκιμοι.

Σημειωτέον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἀποστέλ-

λονται εἰς τὸν Ἅγιον Στέφανον πλησίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔνθα ἐπὶ πενταετίαν ἀσκοῦνται ἐν τῇ φιλολογίᾳ καὶ ῥητορικῇ. Κατόπιν ἐὰν αἰσθάνωνται ἑαυτοὺς καλουμένους εἰς τὸ μοναχικὸν στάδιον, διέρχονται ἔτος δοκιμῆς καὶ μετ' αὐτὸ ἀποστέλλονται ἐν Boudjà ἔνθα ἐπὶ δύο ἔτη ἐπιδίδονται εἰς τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἐπὶ τέσσαρα ἐν τῇ Θεολογίᾳ.

Εἴθε ὁ τρισάγιος Θεὸς νὰ εὐλογήσῃ τὸ εὐαγὲς τοῦτο ἵδρυμα τῶν θαρραλέων καὶ πτωχῶν ὀπαδῶν τοῦ σεραφικοῦ Πατρὸς Ἁγ. Φραγκίσκου τοῦ ἐξ Ἀσσισίου, καθότι ἐν αὐτῷ μορφοῦνται στρατιῶται εὐσταλεῖς οἵτινες μετὰ τοῦ ἐγχωρίου κλήρου τῆς πόλεως τοῦ Ἁγ. Πολυκάρπου ἐν αὐταπαρνήσει καὶ ζήλῳ ἀξιοθαυμάστῳ, διεξάγουσι τὸν καλὸν πλὴν δυσχερῆ ἀγῶνα τῆς ἱεραποστολῆς.

Πολύκαρπος Βεντούρας

Σημειωτέον ὅτι ἐν Boudjà, ἐκτὸς τοῦ ἐν λόγῳ ἐκπαιδευτηρίου, ὑπάρχει καὶ ἐκκλησία ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἁγ. Ἰωάννην τὸν Εὐαγγελιστὴν τῆς ὁποίας ἐφημέριος εἶναι ὁ αἰδεσιμώτατος Κανονικὸς Μιχαὴλ Καμιλιέρης. Πρὸς δὲ καὶ Παρθεναγωγεῖον τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἐλέους περιλαμβάνον ὑποτροφεῖον καὶ ἡμιτροφεῖον διὰ κοράσια καὶ ἐκπαιδευτήριον δι' ἄρρενας μικρᾶς ἡλικίας.

Η ΥΠΕΡΟΧΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΩΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΑΝΤΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Αἰῶνας πρότερον τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν).

Γ'.

Μηδείς μοι τῶν ξένων συνοφρυούσθω εἰς ταῦτα ὑπολαμβάνων τὰ περὶ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκ τῶν πολλῶν ὀλίγα ταῦτα, ὡς ἑλληνικὴν δῆθεν περιαυτολογίαν, ἢ ὡς ἐθνικὴν αὐταρέσκειαν! Παραλείπω ἐνταῦθα, λόγῳ συντομίας, τὸ ὑπὲρ τῶν εἰρημένων τούτων πλῆθος τῶν ἀξιοπίστων μαρτυριῶν, οὐ μόνον τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν φιλελλήνων, ἀρκούμενος μόνον εἰς τὴν ἑξῆς εὐγενεστέραν καὶ γενναιοτέραν μαρτυρίαν τοῦ αὐτοπαθοῦντος εἰς ταῦτα ῥωμαϊκωτάτου Κικέρωνος τοῦ πάνυ.

Ὁ τελειομαθὴς νέος Κικέρων, ὅτε πρώτην φορὰν ἐδημηγόρησεν εἰς τὴν Γερουσίαν, τόσην εὕρειαν λόγου καὶ ἀγχίνοιαν ἔδειξε καὶ ἐκίνησεν εἰς θαυμασμὸν τοὺς πάντας, ὥστε ἔπεισε τοὺς δικαστὰς ν' ἀπολύσωσι τὸν δικαζόμενον Ῥώσκιον. Ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν τότε ἀνεγνώριζεν ἑαυτὸν ὡς ἔχοντα ἔλλειψιν καὶ ἐπεθύμει τὴν διὰ τῆς ἑλληνικῆς σοφίας καὶ ἐπιστήμης τελειοποίησιν αὐτοῦ. Ὅθεν ἀφήσας τὴν κραταιοτάτην Ῥώμην μετέβη εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἀκροασάμενος Ἀντιόχου τοῦ φιλοσόφου καὶ τῶν λοιπῶν, καὶ διατρίψας ἐκεῖ περὶ τὰ ὀκτὼ ἔτη, ἐπανελθὼν εἰς Ῥώμην πληρέστατος, οὐ μόνον ἔλαβε διάφορα ἀξιώματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ τῆς ὑπατείας ὑψώθη ἀξίωμα. Πρὸς δὲ ἀπέστειλε καὶ τὸν υἱόν αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας, ὅπως καὶ αὐτὸς τελειοποιηθῇ διδασκόμενος τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ ὑπερέχοντος ἑλληνισμοῦ!

Τοσούτῳ δὲ ἦν προσκεκολλημένος καὶ ἀφωσιωμένος ὁ Ῥωμαῖος ὕπατος Κικέρων εἰς τὴν ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν, ὥστε εὐχαριστεῖτο συνεχῶς λέγων: «Προτιμῶ ν' ἀπατῶμαι μετὰ τοῦ Πλάτωνος, παρὰ νὰ εὑρίσκω τὴν ἀλήθειαν μετὰ τῶν λοιπῶν φιλοσόφων». Ἐπίσης συνεχῶς ἔλεγεν: «Ὁσάκις μελετῶ τὸν Πλάτωνα διαλεγόμενον περὶ Θεοῦ καὶ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, μοὶ φαίνεται, ὅτι κατηυγάσθη ἐξ οὐρανίου τινὸς φωτός, ἵνα διαδώσῃ εἰς τοὺς θνητοὺς τὰς ἀκτῖνας τῆς θείας ἀληθείας!»

Ἐν τούτοις περὶ τοῦ τοιούτου ἐκ τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ κρινομένου ἐραστοῦ τῆς ὑπερεχούσης ἑλληνικῆς ἐπιστήμης καὶ φιλοσοφίας, καὶ δι' αὐτῶν ὡς ἐζυμωμένου, οὕτως εἰπεῖν, καὶ μεταπεπλασμένου ἐπὶ τὸ τελειότερον καὶ ἐστολισμένου Κικέρωνος, πᾶς τις ὁπωσοῦν εἰς τὰ τῆς ἀρχαίας φιλολογίας μεμυημένος γινώσκει, ὅτι δὲν κατελέγετο ἐν τῇ χορείᾳ τῶν φιλελλήνων! Ἀκριβῶς ἐπὶ τούτῳ καὶ ἀξιοχρεώτερος εἰς ἡμᾶς, ἵνα χρησιμοποιήσωμεν ἐνταῦθα ἀσμένως τοῦ τοιούτου ἐξοχωτέρου ἀνδρός, καίτοι μὴ ὄντος φιλέλληνος, τὴν ὑπὲρ τοῦ παρόντος θέματος ἑξῆς μαρτυρίαν γενναίαν ἅμα καὶ εὐγενῆ!

Πολλαχοῦ ὁ ἀγέρωχος καὶ πάνυ ἐγωϊστὴς ὕπατος οὗτος ῥωμαιότατος Κικέρων κύπτει τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸ βάρος τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἀληθείας. Ὅθεν καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς, ἰδίως δὲ ἐν ταῖς πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Κοΐντον ἐπιστολαῖς, ἀνυποκρίτως λέγει μαρτυρῶν διὰ τῆς καλλίστης αὐτοῦ μαρτυρίας ὑπὲρ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἑλληνισμοῦ ὡς ἑξῆς:

«Non enim me hoc jam dicere pudebit, praesertim in ea vita, atque iis rebus gestis, in quibus non potest residere inertive aut levitatis ulla suspicio, nos ea, quae consecuti sumus, his studiis et artibus esse adeptos, quae sint nobis Craeciae monumentis disciplinis que tradita· qua re praeter communem fidem, quae omnibus debetur, praeterea nos isti hominum generi praecipue debere videmur, ut, quorum praeceptis simus eruditi, apud eos ipsos, quod ab iis didicerimus, velimus expromere». Τουτέστιν: «Ἐγὼ ἀνερυθριάστως ὁμολογῶ, ἰδίως ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, καὶ μετὰ πράξεις, αἵτινες ἀποκλείουσι πᾶσαν ὑπόνοιαν ἀδυναμίας ἢ ἐπιπολαιότητος, ὁμολογῶ λέγω, ὅτι, εἰ κατά τι καὶ ἐγὼ ἐδοξάσθην, τὴν δόξαν ταύτην ὀφείλω εἰς τὰς γνώσεις καὶ τὰς ἀρχάς, ἃς ἠρύσθην ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης καὶ ἐκ τῶν ἀθανάτων μνημείων τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ὅθεν ἀνεξαρτήτως τῆς δικαιοσύνης ἣν ἐν γένει ὀφείλομεν ν' ἀπονέμωμεν πρὸς πάντας, ἰδιαίτερόν τι καθῆκον ἔχομεν πρὸς τὸ ἔνδοξον τοῦτο ἔθνος· διότι παιδευθέντες ἐκ τῶν μαθημάτων αὐτῶν, ὀφείλομεν νὰ καταστήσωμεν εὐδαίμονας ἐκείνους, ἐκ τῆς σοφίας τῶν ὁποίων ἐφωτίσθη ἡ ἡμετέρα διάνοια».

— Εὖγε! ὑπέρευγε! εὐγενέστατε ἄνερ!

Πρὸς δὲ καὶ ἄλλα ἔτι λαμπρότερα μαρτύρια ὑπὲρ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὡς εἶναι γνωστόν, εὑρίσκονται ἐν τοῖς τοῦ Κικέρωνος λόγοις pro Flacco 26. Contr. Verr. 5, 141, καὶ ἀλλαχοῦ, ἅπερ παραλείπω ἐπὶ τοῦ παρόντος διὰ τὸ στενὸν τοῦ ὁρίου τοῦ θέματος. Μάλιστα δὲ ζητῶ συγγνώμην ἐνταῦθα ὑπερεκτείνας τὸν λόγον, ὡσανεὶ ἠλεκτριζόμενος διὰ τῆς μαγικῆς δυνάμεως τῶν εὐγενεστέρων μαρτυριῶν τοῦ ἐνδόξου Ῥωμαίου, ἐπανέρχομαι εἰς τὸ κύριον θέμα.

Ζ'.

Ὅτι μὲν λοιπὸν οἱ μεγάλοι ἀληθῶς ἄνδρες πάντων τῶν αἰώνων ὄργανα ὄντες τῆς ὑπερτάτης βουλήσεως, ὑπὸ θείου τινὸς ἐμπνέονται πνεύματος, καὶ θείαν τινὰ ἔχουσιν ἀποστολήν, τὴν πραγματοποίησιν ἐν τῷ κόσμῳ μιᾶς ἰδέας, κατασταθείσης, ἔν τινι ἐποχῇ δεδομένῃ, ἀναποδράστου ἀναποφεύκτου· διὸ ὁμιλῶν ὁ σοφὸς Κικέρων περὶ μεγάλων ἀνδρῶν προσφυέστατα λέγει· «Nemo vir magnus sine aliquo afflatu divino nunquam fuit». (Cicer. de natur. deor. 2, 66). Ὄργανον δὲ ἀνωτέρας τινὸς δυνάμεως, ἐπὶ σκοπῷ τινὶ ὡρισμένῳ, ὁ μέγας ἀνὴρ γεννᾶται ἐν τῷ δέοντι χρόνῳ, ἐγκαίρως ἐμφανιζόμενος εἰς τὸν κόσμον. Ὁ χαρακτὴρ δὲ καὶ τὸ σημεῖον αὐτοῦ ἐστὶν ἡ ἐπιτυχία. Τοιοῦτον ὑπερτάτης βουλῆς ὀξύτατον ὄργανον, παρίσταται ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ὁ μέγας Ἀλέξανδρος! Ἐμφανίζεται εἰς τὸν κόσμον, ὅτε ἡ Ἑλλὰς ἐσωτερικῶς σχεδὸν πεπτωκυῖα, οὐδεμίαν ἄλλην εἶχε σωτηρίας ἐλπίδα, ἢ τὴν σιδηρᾶν θέλησιν ἀνδρὸς ἀνικήτου, ὅπως διὰ τῆς βίας καὶ τῆς δυνάμεως κατασιγάσῃ τὰ κατασπαράσσοντα αὐτὴν ἐμφύλια πάθη, καὶ στρέψῃ τὴν προσοχήν της πρὸς τὰ ἐκτός. Ἐμφανίζεται ὅτε ἡ Ἑλλὰς ἐξαντλήσασα ποικιλοτρόπως πᾶσαν τὴν γόνιμον διάνοιαν αὐτῆς, καὶ γενομένη κατὰ κόρον σοφὴ καὶ ἐπιστήμων, ἤρχισε νὰ καταχρᾶται ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ βλάβῃ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς σοφίας αὐτῆς. Ἐμφανίζεται, ὅτε ὑπόκωφός τις φωνὴ ἐσωτερικὴ διήρχετο ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, περὶ μελλούσης τινὸς ἐπικειμένης μεταβολῆς εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἐμφανίζεται,

ὅτε ἡ Ἀσία καταβεβλημένη ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀπείρων καταπιέσεων, προσεδόκα μακρόθεν τὸν λυτρωτὴν αὐτῆς.

Εἰς τοιαύτην λοιπὸν ἐποχὴν κοινῆς διαλύσεως, ἐπιστημονικῆς διαστροφῆς, φόβων μετεώρων, ἐλπίδων ἀγνώστων, προσδοκιῶν μεγάλων, παρίσταται ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, συντηρητὴς μὲν καὶ ἐκδικητὴς τῆς Ἑλλάδος, λυτρωτὴς δὲ καὶ ἐξευγενιστὴς τῆς Ἀσίας, προπαρασκευαστὴς δὲ τῶν μελλουσῶν τῆς θείας Προνοίας βουλῶν πρὸς σωτηρίαν τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου.

Ἡ θεία δὲ ἀποστολὴ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἦν, «τὰ βαρβαρικὰ τοῖς ἑλληνικοῖς κεράσαι, πᾶσαν ἤπειρον ἐπιὼν ἐξημερῶσαι, τὴν Ἑλλάδα ἐν Ἀσίᾳ σπεῖραι, καὶ καταχέασθαι γένους παντὸς εὐθυδικίαν καὶ εἰρήνην». Λέγει ὁ σοφὸς Πλούταρχος εἰς τὸν περὶ ἀρετῆς ἢ τύχης Ἀλεξάνδρου λόγον αὐτοῦ.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἄξια τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν ἡρωϊκῶν κατορθωμάτων τοῦ ἐκτάκτου καὶ ὄντως μεγάλου ἀνδρός, οἱ γράψαντες τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ, οὐ μόνον ἀρχαῖοι, ἀλλὰ καὶ νέοι Ἕλληνες καὶ φιλέλληνες, ἐπαξίως, πανηγυρικῶς ὕμνησαν.

Ἐκ τῶν ἐγκρίτως ἱστορηθέντων ἀπανθίζω ἐνταῦθα τὰ συντελέσαντα κατὰ τὸ προκείμενον θέμα, πρὸς πραγματοποίησιν δηλονότι τῶν τοῦ πατρῴου ἑλληνισμοῦ εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἐξυπηρετήσεων, γενομένων πόρρωθεν, τουτέστι προοιμιακῶς.

Η'.

Πρὶν ἢ πληροφορηθῶμεν ἐκ τῆς ἐνδότου ἱστορίας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅτι ὑπὸ μὲν τοῦ ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου τοῦ συγκροτηθέντος εἰς τὰς Θερμοπύλας ἀνηγορεύθη Ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ δὲ τῶν εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου συναθροισθέντων εἰς συνέλευσιν πρέσβεων τῶν Ἑλλήνων, παμψηφεὶ ἐξελέχθη στρατηγὸς καὶ αὐτοκράτωρ τῆς Ἑλλάδος, τῷ 336 π. Χ. ὁ εἰκοσαετὴς Ἀλέξανδρος ὁ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὅπως ἐν ὀνόματι τῆς Ἑλλάδος ἐκδικήσῃ τὰς ὕβρεις τῆς βαρβάρου Ἀσίας, καὶ τελειώσῃ τὸν μέγαν ἐθνικὸν ἑλληνικὸν πόλεμον κατὰ τῆς Περσίας. Πρὶν ἢ ἴδωμεν τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον παριστάμενον ὡς πληρέστατα ἐκτελεστὴν τοῦ ἄνωθεν τοιούτου προορισμοῦ αὐτοῦ, καὶ ὡς ὑπάρξαντα, κατὰ τοὺς ἱστοριογράφους αὐτοῦ, κραταιὸν πρόδρομον τοῦ ἑλληνικοῦ Χριστιανισμοῦ, διὰ τῶν νικηφόρων ἑλληνικῶν ὅπλων, καὶ διὰ τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ ἐπιστήμης, ὡς φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἀνθρωπισμοῦ καὶ φωτισμοῦ τῶν διαφόρων ἐθνῶν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἑτοιμάζοντα τὰς ὁδοὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ εὐθείας ποιοῦντα τὰς τρίβους Αὐτοῦ. Πρὶν ἔτι πληροφορηθῶμεν, λέγω, περὶ τῶν ὑπερανθρώπων κατορθωμάτων τοῦ ὄντως κραταιοῦ βασιλέως καὶ αὐτοκράτορος τῆς Ἑλλάδος Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐὰν ἐρευνήσωμεν εὐσεβάστως τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς, εὑρήσομεν ἐκεῖ τὸν πολύτιμον ἱερὸν ἀδάμαντα προωρισμένον ἄνωθεν ἐπὶ τὸ στέμμα τοῦ μεγάλου τούτου βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, πρὸς δὲ καὶ τὸ κραταιὸν καὶ ἀήττητον σκῆπτρον αὐτοῦ, ὡς καὶ τὰ περὶ αὐτοῦ πάντα προφητευθέντα, ὀνομαστὶ καὶ σαφέστατα ὑπὸ Δανιὴλ τοῦ Προφήτου, αἰχμαλώτου εἰς τὴν Βαβυλῶνα. ὄντος μετὰ τῶν ὁμοεθνῶν αὐτοῦ, κατὰ τὴν λεγομένην: «Μετοικεσίαν Βαβυλῶνος», καθ' ἣν δύο καὶ ἥμισυ αἰῶνας πρὶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καὶ ἓξ αἰῶνας π. Χ. προεφήτευσεν ὁ Δανιὴλ ἐν τοῖς Θεοπέμπτοις αὐτοῦ ὁράμασιν, ὧν περ τὴν ἐξήγησιν ποιουμένου τοῦ ἰδίου Δανιὴλ τοῦ Προφήτου, ὀνομαστὶ ἀναφέρεται ἐκεῖ ὁ κραταιὸς οὗτος βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, ὡς μεγαλυνθεὶς σφόδρα καὶ καταστρέψας τοὺς βασιλεῖς τῆς Μηδείας καὶ τῆς Περσίας. Μονονουχὶ ὠνόμαζε τὸν καταστραφέντα μὲν Δαρεῖον τὸν Κοδομανόν, νικητὴν δὲ καὶ τροπαιοῦχον Ἀλέξανδρον τὸν Μέγαν!

Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἱστοριογράφων, τοὐλάχιστον τῶν εἰς ἐμὲ γνωστῶν, ἠρεύνησέ ποτε τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦτο τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς, ἵνα εὕρῃ ἐκεῖ τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ἱερὸν ἀδάμαντα τοῦ βασιλικοῦ στέμματος, ὡς καὶ τὸ κραταιὸν σκῆπτρον τοῦ ἀηττήτου καὶ μεγάλου βασιλέως, ὡς ἀναφέρει ὁ Προφήτης Δανιήλ, τῆς Ἑλλάδος· λέγει δὲ τῆς Ἑλλάδος καὶ ὄχι τῶν Ἑλλήνων, μὴ ὄντος τοῦ Ἀλεξάνδρου συνταγματικοῦ, βεβαίως, βασιλέως. Σὺ δέ, φιλομαθὴς ἀναγνῶστα τῆς «Ἁρμονίας» θαύμασον μετ' ἐμοῦ τὴν ἀκρίβειαν τῆς τοῦ Δανιὴλ Προφητείας, ἣν παρατίθημι ἐπὶ τραπέζης ἀβροδιαίτως, ἐὰν ἔχῃς ὄρεξιν, τὰ καθέκαστα τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Προφητείας νὰ πληροφορηθῇς, ὡς ὄντα λίαν ἀξιοπερίεργα καὶ σπουδαῖα, ἅπερ ἰδὲ Δανιὴλ Κεφ. Η'. ἐδ. 3—8, εἰς δὲ 20 καὶ 21 τὴν ὑπὸ τοῦ ἰδίου Προφήτου σαφῶς γενομένην Ἑρμηνείαν τῶν ἀλληγοριῶν, ὡς προείρηται, περὶ τῶν τῆς Ἑλλάδος.

[Ἕπεται συνέχεια]

Ἐν Τσαρνηδίοις Νάξου. Ὀκτώβριος 1895.

Ν. Ἀναγνωστόπουλος

Τοῖς φίλοις συνδρομηταῖς.

Ἀναγκαζόμενος, πρὸς μεγίστην μου λύπην, ἕνεκα τῶν σπουδῶν μου νὰ ἀποσυρθῶ τῆς Διευθύνσεως τῆς **«Ἁρμονίας»**, ἀνατίθημι ἀπὸ τῆς σήμερον τὴν διεύθυνσιν τοῦ φύλλου εἰς τὸν τέως συντάκτην αὐτῆς ἀξιότιμον κ. **Ἰωάννην Λ. Μάμον**, θέλω δὲ ἐξακολουθήσῃ μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ζήλου καὶ ἐνδιαφέροντος συνεργαζόμενος ἐν τῇ φίλῃ **«Ἁρμονίᾳ»**.

ΘΩΜΑΣ Α. ΣΚΑΣΣΗΣ

ΑΣΠΑΛΓΧΝΙΑ

«Ἄ! καλό μου συννεφάκι
Ποῦ πετᾷς 'στὸν Οὐρανὸ
Ἔλα σίμωσε λιγάκι
Δρόσισέ με, πῶς διψῶ!»

Ἔτσι ἄσπρο λουλουδάκι
Φυτρωμένο 'στὸν ἀγρὸ
Εἶπε σ' ἕνα συννεφάκι
Φουντωμένο, πτερωτό.

Τὸ σκληρ' ὅμως συννεφάκι
Δὲν τοῦ ἔδωσε νερό,
Μὰ τὸ πότισε φαρμάκι,
Ἄχ! γιατί τὸ μοχθηρό;

Καὶ τ' ἀθῶο λουλουδάκι
Ἄφησ' ἕνα στεναγμό . . .
Καὶ λιγᾷ τὸ κεφαλάκι
Μαραμένο 'στὸν ἀγρό.

Σ' τὸ πτωχὸ ποῦ τὸ χεράκι
Σοῦ προτείνει ντροπαλό,
Δίνεις, ἄσπλαγχνε, φαρμάκι
Μ' ἕνα λόγο σου πικρό.

Ι. Α. Μ.

ΛΕΩΝ Ο ΙΓ'
ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Ἡ Α. Α. Λέων ὁ ΙΓ' ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Καρδινάλιον Ραμπόλαν ἰδιόχειρον ἐπιστολὴν ἐν ᾗ ἐντόνως διαμαρτύρεται κατὰ τῶν ἥκιστα χριστιανικῶν ἑορτῶν αἵτινες ἐσχάτως ἔλαβον χώραν ἐν τῇ αἰωνίᾳ πόλει ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς 25ης ἐπετηρίδος ἀφ' ἧς οἱ Πεδεμόντιοι εἰσέβαλον εἰς Ρώμην. Ἐκ ταύτης ἀποσπῶμεν τὴν ἑξῆς περίληψιν:

«Αἱ ἀσυνήθεις πολιτικαὶ ἐκδηλώσεις τῶν ὁποίων μόλις ἐσβέσθη ὁ ὕστατος θορυβος ἀπὸ τῶν ὁδῶν τῆς Ρώμης πείθουσιν Ὑμᾶς ὅπως ἐπὶ τοιούτου ζητήματος ἀπευθύνωμεν Ὑμῖν τὸν λόγον, οὐχὶ μόνον ὅπως καταπραΰνωμεν τὴν ἀλγοῦσαν Ἡμῶν καρδίαν, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἵνα ἐξάρωμεν τὴν σημασίαν τοῦ θλιβεροῦ γεγονότος καὶ ἀποκαλύψωμεν τὰ ἐλατήρια ἅτινα τὸ ὑπεκίνησαν. Τὸ αἴσθημα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς κοσμίας συμπεριφορᾶς τὸ ὁποῖον διατηροῦσι καὶ αὐτὰ τὰ ὑπὸ τοῦ πάθους κεκυριευμένα πνεύματα, ἐπέτρεπεν Ἡμῖν νὰ ἐλπίσωμεν ποιάν τινα εὐλάβειαν τοὐλάχιστον πρὸς τὰς λευκὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς Ἡμῶν. Πλὴν καὶ τοῦτο ἀγροίκως παρέβλεψαν, εἰς τρόπον ὥστε εἰς τοιαύτην περιέστημεν θέσιν ἵνα εὑρεθῶμεν σχεδὸν ἄμεσοι μάρτυρες ἐν τῇ ἀποθεώσει τῆς ἰταλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς συλήσεως τῆς Ἁγίας Ἕδρας.

Ἐξοικειωθέντες θείᾳ χάριτι πρὸς τὴν καρτερικὴν ἀνεκτικότητα καὶ τὴν συγγνώμην, τιθέμεθα κατὰ μέρος, ὅσας ὕβρεις καὶ λοιδωρίας ἐξετόξευσαν κατὰ τοῦ προσώπου Ἡμῶν. Ἐκεῖνο ὅπερ βαθύτατα συγκινεῖ καὶ θλίβει Ἡμᾶς εἶναι αἱ πασιφανεῖς ἐνέργειαι οὐχὶ πρὸς ἐξάλειψιν ἀλλὰ πρὸς παράτασιν μᾶλλον πάλης ὀχληρᾶς καὶ ἐπιζημίου, ἧς τινος τὰς ὀλεθρίας συνεπείας οὐδεὶς δύναται ν' ἀναμετρήσῃ. Ἐκτὸς τούτου ἐγένετο ἕτερον ἔτι βῆμα πρὸς ἓν ἰδεῶδες σφόδρα ἀντιθρησκευτικόν. Καθότι ὁ τελευταῖος σκοπὸς τῆς καταλήψεως τῆς Ρώμης, ἐὰν ὄχι ἐν τῷ πνεύματι ἐκείνων οἵτινες συμμετέσχον αὐτῆς, βεβαιότατα ὅμως ἐν τῷ πνεύματι τῶν εἰσηγητῶν τῶν ἀποτελούντων τὰς μασσονικὰς φατρίας, δὲν ἀπέβλεπε καθ' ὅλα τοὐλάχιστον εἰς τὴν συντέλεσιν τῆς ἰταλικῆς ἑνότητος.

Καταρρίπτοντες τὰ τείχη τῆς ἐπιγείου Μητροπόλεως ἐπειράθησαν πράγματι νὰ κατασυντρίψωσι τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν τῶν Παπῶν. Γνήσιος αὐτῶν σκοπὸς ἦτο ὅπως μετατρέψωσι τὸν προορισμὸν τῆς Ρώμης, νὰ τὴν μεταμορφώσωσι καὶ καταστήσωσιν αὖθις εἰδωλολάτριδα, νὰ πλάσωσι τρίτην Ρώμην, τρίτην ἐποχὴν πολιτισμοῦ.

Ἰδοὺ τί ἠθέλησαν νὰ πανηγυρίσωσιν οἱ κατακτηταὶ τῆς αἰωνίας πόλεως διὰ θορυβωδῶν ἐπιδείξεων, ἃς καθωδήγει ἡ μασσονικὴ φατρία ἡ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Θεὸν ἐχθρικῶς διακειμένη.

Ἐν τούτοις ὁ λαὸς δυσανασχετεῖ, διότι ὄχι μόνον δὲν ἐτήρησαν τὴν ὑπόσχεσιν ἣν τῷ ἔδωκαν περὶ ὑλικῶν ἀγαθῶν ἅτινα ἔμελλε ν' ἀπολαύσῃ, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἰταλία σύμπασα ἀποκατέστη ἠθικῶς διῃρημένη, τὰ δὲ ἀλληλοσπαρασσόμενα κόμματα ἅτινα ἀπειλοῦσι τὸ κοινωνικὸν καθεστὼς πυξήθησαν κατὰ ἀριθμὸν καὶ κατὰ δύναμιν.

Οὐδὲν θὰ δυνηθῇ ποτε νὰ προσδώσῃ ἀληθῆ ἀνεξαρτησίαν πρὸς τὴν Ἀποστολικὴν Ἕδραν ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ἔχει πολιτικὴν αὐτονομίαν. Ὁ ὅρος οὗτος, τὸν ὁποῖον βεβαιοῦσιν ὅτι πολλαχῶς μᾶς ἐξησφάλισαν, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς αὐθαιρεσίας τρίτων, ἐσχάτως δὲ μᾶς ἠπείλησαν ὅτι θέλουσιν ἀποστερήσῃ Ἡμᾶς καὶ τῶν ἐγγυήσεων ὧν ἀπολαμβάνομεν ἤδη.

Ἐὰν οἱ Ἰταλοὶ ἀποτινάσσοντες τὸν ζυγὸν τῆς μασσονίας προσεῖχον Ἡμῖν εὐμενῶς θὰ τοῖς ἠνοίγομεν τὴν καρδίαν Ἡμῶν καὶ θὰ ἐπληροῦμεν αὐτοὺς ἀγαθοτάτων ἐλπίδων. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ προαγγείλωμεν νέους κινδύνους καὶ μείζονας συμφοράς».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὁ Πανιερώτατος Δὲ Ἄγγελις ἐν Νάξῳ.

Μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐγκάρδιος ὑπῆρξεν ἡ ὑποδοχὴ ἧς ἔτυχεν ἐν Νάξῳ ὁ Παν. Δὲ Ἄγγελις. Εἰς προϋπάντησιν τοῦ Πανιερωτάτου ἐξῆλθεν ἅπας ὁ ἱερὸς κλῆρος, οἱ προύχοντες καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως ἡγουμένου τοῦ κ. Δημάρχου. Πλῆθος ἄπειρον καθολικῶν καὶ μὴ συνώδευσαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον μέχρι τοῦ ναοῦ ἔνθα ἐψάλη ἡ ἐπίσημος δοξολογία μεθ' ἣν ἡ Α. Π. ἀπένειμε πρὸς πάντας τὴν ποιμαντορικὴν εὐλογίαν.

Πανήγυρις Ἡρακλείου.

Τὴν ἑπομένην Κυριακὴν 27 ἱσταμένου τελεσθήσεται ἐν τῷ ἐν Ἡρακλείῳ ναῷ ἁγ. Λουκᾶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ ἡ ἐπέτειος αὐτοῦ πανήγυρις.

Ὡς καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη ὁ ἐνταῦθα Σύλλογος «*Ὁμόνοια*» δι' ἰδιαιτέρου προγράμματος ἐκανόνισε τὰ τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἑορτῆς ταύτης, ἥτις κατὰ τὸ παρὸν ἔτος προμηνύεται ζωηροτέρα καὶ λαμπροτέρα.

Ὁ ἐν Νάξῳ διατρίβων σεβασμ. ἡμῶν Ἀρχιεπίσκοπος προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ ἐφημερίου αἰδ. δὸν Χριστοφ. Δαλεζίου, ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ὅπως συμμετάσχῃ τῆς χαρμοσύνου ταύτης Καθολικῆς πανηγύρεως, ἀφικνούμενος διὰ τοῦ προσεχοῦς ἀτμοπλοίου.

Ἡ Ἑταιρία τῶν σιδηροδρόμων Ἀττι-

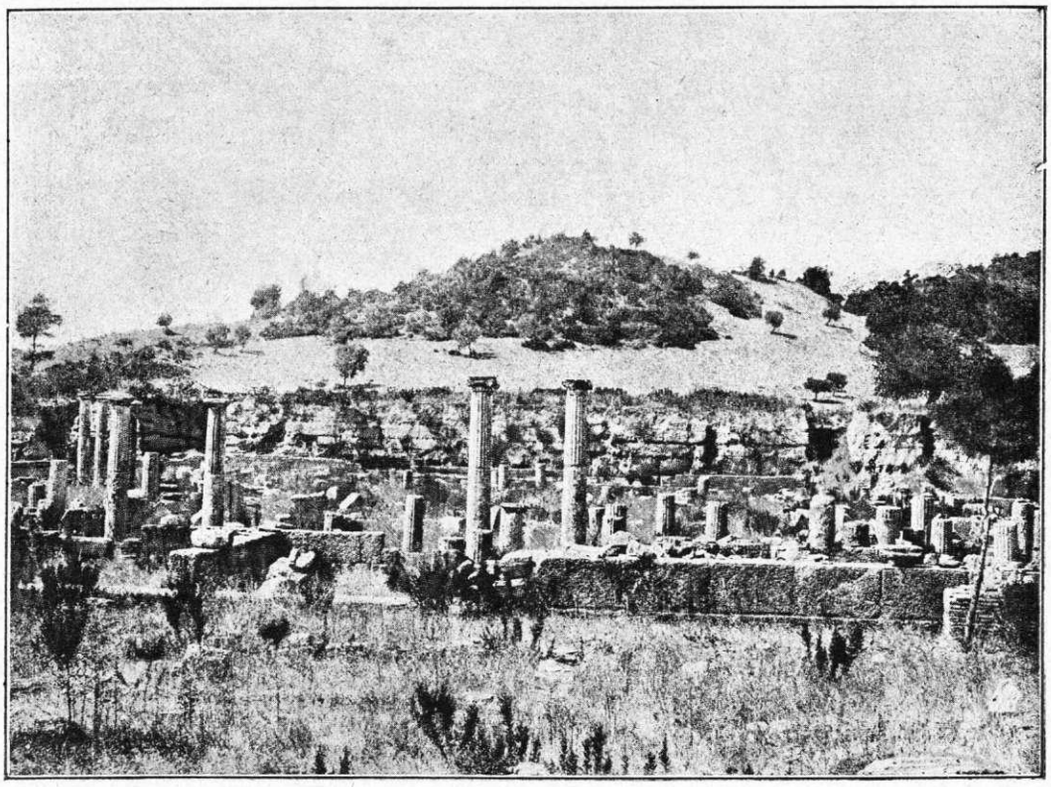

ΟΛΥΜΠΙΑ

κῆς, τῇ αἰτήσει τοῦ Συλλόγου, ὥρισεν εἰδικὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἥτις ἀναχωρήσει ἐξ Ἀθηνῶν ὥραν 8.15 τῆς πρωΐας, ἐπιστρέψει δὲ ἐξ Ἡρακλείου ὥραν 7ην τῆς ἑσπέρας. Αἱ τακτικαὶ ἀμαξοστοιχίαι θὰ κυκλοφορήσωσι κατὰ τὸ χειμερινὸν δρομολόγιον τῆς Ἑταιρίας.

ΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΑΙ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΑΙ ΔΥΟΝΤΟΣ ΙΘ' ΑΙΩΝΟΣ

Φαινόμενον ὄντως παράδοξον! Ὁ ἡμέτερος αἰὼν ὁ διὰ τῆς ἀπιστίας ἀρξάμενος, περατοῦται διὰ τῆς ἑξῆς χριστιανικῆς ἀνακεφαλαιώσεως, τῆς ὁποίας μέχρι σήμερον παράδειγμα ὅμοιον ἡ ἱστορία δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ.

Νεώτατόν τι βιβλίον τοῦ γάλλου ἱεραποστόλου Mons Loubet, ἀνακεφαλαιοῖ δι' ἀριθμῶν τὸ ἔργον τῶν καθολικῶν ἱεραποστολῶν τῶν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον διεσπαρμένων.

Ὁ Loubet ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ ἐκθέτει τὴν κατάστασιν τοῦ χριστιανισμοῦ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἐννάτου αἰῶνος καὶ εὑρίσκει αὐτὴν οὐχὶ λίαν εὐάρεστον.

Κατὰ τὸ 1800, συμφώνως πρὸς τὴν στατιστικήν του, ὑπῆρχον 3.158,440 καθολικοὶ ἐν ταῖς χώραις τῶν Διαμαρτυρομένων. Ἐν Ἰρλανδίᾳ ὑπῆρχον 8 ἑκατομμύρια, ἐν Γερμανίᾳ 6 ἑκατομμύρια, ἐν Πολωνίᾳ 6.500,000 καὶ ἐν Ἑλβετίᾳ 350,000. Ἐν δὲ τῇ Τουρκίᾳ μόλις 250.000.

Παρὰ τὰ ἀποθαρρυντικὰ ταῦτα ἀθροίσματα αἱ ἐν ἁπάσῃ τῇ Ἀνατολῇ ἱεραποστολαὶ εἰργάζοντο ἐν τούτοις λίαν ἐπιτυχῶς. Αἱ ἀποστολαὶ αὗται ἠρίθμουν 381,600 πιστῶν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Τουρκίᾳ, 475,000 ἐν Ἰνδίαις, 310,000 ἐν Ἰνδοκίνῃ, 6,000 ἐν Κορέᾳ, 61,000 ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις, 120,000 ἐν Καναδᾷ, 105,000 ἐν Ἀντίλλαις, 14,000 ἐν Γουϊάνῃ, 38,000 ἐν Τέξας καὶ Καλλιφορνίᾳ, 30,000 ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ καὶ 47, 000 ἐν Ἀφρικῇ.

Ἐν διαστήματι ἑνὸς αἰῶνος οἱ 120,000 καθολικοὶ τῆς Ἀγγλίας ἀνῆλθον εἰς 1.690,921, ἔχοντες 1628 ἐκκλησίας καὶ πλέον τῶν 2000 σχολείων, ἐν δὲ τῇ Γερμανίᾳ εἰς 16 ἑκατομμύρια ἀντὶ τῶν 6. Τὸ τρίτον τῆς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας ἀνήκει ἤδη εἰς τὸ καθολικὸν δόγμα.

Ἐν Ὁλλανδίᾳ οἱ καθολικοὶ ἀνέρχονται ἤδη εἰς 1.488,852 ἀντὶ τῶν 350,000.

Ἐν Ἑλβετίᾳ οἱ καθολικοὶ εἶναι νῦν 1.800,409, ἐν Ρωσσίᾳ 2,882 821, ἐν Καυκάσῳ 26,915, ἐν Σιβηρίᾳ 24,316, ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀσίᾳ 1,396. Ἐν τῇ Βαλκανικῇ Χερσονήσῳ τὸ 1800 ἦσαν 250,750 νῦν δὲ 639,781. Ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Τουρκίᾳ καὶ τῇ Περσίᾳ ἀνέρχονται νῦν ἀπὸ 400,000 εἰς 659,690.

*
* *

Ἐν ταῖς Ἰνδίαις τὸ 1800 οἱ καθολικοὶ ἀνήρχοντο εἰς 475,000 εἰς τὸ 1890 ἀνῆλθον τοὺς 1.692,337. Ἡ Κίνα κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος εἶχεν 5 ἱεραποστολὰς ἐχούσας 202,000 πιστούς, νῦν δὲ ἔχει 38 ἱεραποστολὰς καὶ 576,440 πιστούς. Ἐν ταῖς Ἡνωμέναις πολιτείαις ἠριθμήθησαν 7.977,278 καθολικοὶ διῃρημένοι εἰς 13 ἐπαρχίας ἐχούσας 181 νοσοκομεῖα, 124 εὐεργετικὰ καταστήματα, 514 φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, 3,759 σχολεῖα ἔχοντα 580,453 μαθητάς, 36 ἱεροσπουδαστήρια, 119 νηπιαγωγεῖα ἔχοντα 17,309 μαθητρίας καὶ 9,056 ἐκκλησίας.

Ἐν Καναδᾷ οἱ 120,000 καθολικοὶ ηὐξήθησαν εἰς δύο ἑκατομμύρια, ἱδρύσαντες 1 πανεπιστήμιον, 20 ἱεροσπουδαστήρια, 36 κλασικὰ σχολεῖα καὶ 5,513 μαθητάς· 44 ἐμπορικὰ σχολεῖα καὶ 15,414 μαθητάς· 221 σχολεῖα θηλέων καὶ 12,800 μαθητρίας, καὶ 4,765 σχολεῖα τῆς ἐρημερίας καὶ 243,539 μαθητάς.

Ἐν Ἀντίλλαις καὶ Γουϊάνῃ ἡ αὐτὴ πρόοδος, 337,750 καθολικοὶ ἀντὶ τῶν 119000.

Ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ ἅπαντες οἱ κάτοικοι λευκοὶ καὶ μαῦροι εἶναι καθολικοί· οἱ εἰς τὸν καθολικισμὸν προσελθόντες Ἰνδοὶ ἀνέρχονται εἰς 8.297,044 ἀπέναντι 2.670,000 διαμεινάντων εἰσέτι ἀγρίων.

*
* *

Νῦν ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν Βόρειον Ἀφρικήν. Ὁ Mousignor Louvet ἀριθμεῖ ἐν Ἀλγερίᾳ 400,000 καθολικῶν, 260 ἐκκλησίας καὶ 220 σχολεῖα, ἐν ᾧ τοὐναντίον τὸ 1800 ὑπῆρχον μόλις 4,000 καθολικῶν· ἐν Τυνίδι δὲ μόλις 2,000 ἀντὶ τῶν σήμερον 27,000 πιστῶν, 50 ἐκκλησιῶν καὶ 20 σχολείων.

Ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἀφρικῇ αἱ ἱεραποστολαὶ διαιροῦνται εἰς τὰς τοῦ Σενεγάλ

SILVIO PELLICO

ΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ ΜΟΥ

Δὲν ἐγνώριζον πλέον ἐὰν πᾶν ὅ,τι ἔβλεπον ἢ ἠσθανόμην ἦτο πραγματικότης ἢ πλάσμα τῆς φαντασίας μου καὶ ἐκραύγαζον μετ' ἀγωνίας:
— Θεέ μου! Θεέ μου! ἵνα τί μὲ ἐγκατέλιπες!

ΚΕΦ. XLVI

Ἄλλοτε, κατακλινόμενος ὀλίγον πρὸ τῆς αὐγῆς, ἐνόμιζον ὅτι ἤμην ἐντελῶς βέβαιος ὅτι εἶχον τοποθετήσει τὸ μανδήλιόν μου ὑπὸ τὸ προσκέφαλόν μου· μετά τινα στιγμὴν ἐλαφροῦ ὕπνου ἠγειρόμην κατὰ τὸ συνηθες, ἐνόμιζον ὅμως ὅτι μ' ἐστραγγάλιζον καὶ ἠσθανόμην πράγματι τὸν λαιμόν φρικωδῶς ἐσφιγμένον. Παράδοξον! Ἦτο δεδεμένος διὰ τοῦ μανδηλίου μου καὶ διὰ πολλῶν κόμβων. Ἐσκεπτόμην, ὅτι δὲν εἶχον δέσει τοὺς κόμβους τούτους, ὅτι δὲν εἶχον ἐγγίσει τὸ μανδήλιόν μου ἀφ' ἧς τὸ εἶχον θέσει ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν μου. Ἄλλως νὰ ἔπραξα ταῦτα κατὰ τὸν ὕπνον μου ἢ μᾶλλον ἐν τῷ παροξυσμῷ μου χωρὶς νὰ διατηρήσω τὴν ἐλαχίστην περὶ αὐτῶν ἀνάμνησιν· δὲν ἠδυνάμην ὅμως νὰ τὸ πιστεύσω καὶ ἔκτοτε εὑρισκόμην κατὰ πᾶσαν νύκτα ἐν διαρκεῖ φόβῳ μήπως ἔλθῃ τις καὶ μὲ στραγγαλίσῃ.

Ἐννοῶ πόσον τοιαῦται ἀνοησίαι ἔπρεπε νὰ φανῶσι γελοῖαι εἰς πάντα ἄλλον· ἀλλ' εἰς ἐμέ, ὅστις ἠσθάνθην ταῦτα, μοὶ προξένουν τοιοῦτον κακόν, ὥστε ῥιγῶ εἰσέτι.

Αὗται ἐξέλειπον κατὰ πᾶσαν πρωΐαν καὶ ἐφ' ὅσον διήρκει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἠσθανόμην τὸ πνεῦμά μου τόσον ἀδιάφορον εἰς τοὺς φόβους τούτους, ὥστε μοὶ ἐφαίνετο ἀδύνατον νὰ τοὺς αἰσθανθῶ καὶ πάλιν. Κατὰ τὴν δύσιν ὅμως τοῦ ἡλίου ἤρχιζα νὰ τρέμω καὶ κατὰ πᾶσαν νύκτα μοὶ ἐπανήρχοντο αἱ ἀλλεπάλληλοι παραδοξολογίαι τῆς προηγουμένης νυκτός.

Προσέτι εὑρισκόμην ἀδύνατος ἐν καιρῷ σκότους καὶ κατέβαλον προσπαθείας ἐν καιρῷ ἡμέρας ὅπως φαίνομαι εὔθυμος ἐν ταῖς μετὰ τῶν συντρόφων μου συνομιλίαις, μετὰ τῶν δύο νεαρῶν παιδίων τοῦ μεγάρου τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν δύο μου δεσμοφυλάκων. Πᾶς τις ἀκούων με, δὲν ἤθελεν ἀμφιβάλει περὶ τῆς λυπηρᾶς ἀσθενείας ὑφ' ἧς κατετρυχόμην. Ἤλπιζον ὅτι αἱ προσπάθειαι αὗται θ' ἀπέδιδον τὸ σθένος εἰς τὴν ψυχήν μου, ἀλλ' εἰς οὐδὲν μοὶ ἐχρησίμευον. Αἱ νυκτεριναὶ ἐκεῖναι ἐμφανίσεις, τὰς ὁποίας τὴν ἡμέραν ἀπεκάλουν ἀνοησίας, καθίσταντο καὶ πάλιν δι' ἐμὲ φοβεραὶ πραγματικότητες.

Ἐὰν εἶχον τὴν τόλμην, θὰ παρεκάλουν θερμῶς τὴν διεύθυνσιν νὰ ἀλλάξω δωμάτιον· ἀλλ' οὐδέποτε ἐγνώρισα νὰ ἐξευτελίζωμαι, φοβούμενος μήπως δώσω ἀφορμὴν νὰ γελάσωσι διὰ τὰς ἀξιώσεις μου.

Πρὸ τῆς ματαιότητος πάντων τῶν συλλογισμῶν, πασῶν τῶν ἀποφάσεων, πασῶν τῶν μελετῶν, πασῶν τῶν προσευχῶν, ἡ φοβερὰ ἰδέα ὅτι ἤμην ἐντελῶς καὶ διὰ παντὸς ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατέλαβε τὴν ψυχήν μου.

Πάντα τὰ ἄθλια ἐκεῖνα σοφίσματα κατὰ τῆς θείας Προνοίας, ἅτινα ἐν τῇ διανοητικῇ μου καταστάσει μοὶ εἶχον φανῇ τόσον παράλογα ἑβδομάδας τινας πρότερον, ἐπανέφερον τότε βοῶντα εἰς τὰ ὦτά μου τὸν ἀσεβῆ αὐτῶν ἦχον καὶ μοὶ ἐφάνησαν ἄξια προσοχῆς. Ἐπάλαιον κατὰ τῆς ἐπιθυμίας ταύτης ἐπί τινας ἡμέρας, εἶτα δ' ἐγκατελειπόμην ἐν αὐτῇ.

Παρεγνώρισα τὴν ἀγαθότητα τῆς θρησκείας· λέγω τότε, ὡς τὸ εἶχον ἀκούσει λεγόμενον εἰς ἀθέους φρενήρεις· Ἡ θρησκεία εἰς οὐδὲν ἄλλο χρησιμεύει ἢ εἰς τὸ νὰ διεγείρῃ τὰ πνεύματα. Εἶχον τὴν ὑπερηφάνειαν νὰ πιστεύσω, ὅτι ἐγκαταλείπουσα ἡ ψυχή μου τὸν Θεὸν θ' ἀνέκτα τὴν ἰσχύν της. Παράφρων ἐμπιστοσύνη! Ἠρνούμην τὸν Θεὸν καὶ δὲν εἶχον τὴν δύναμιν ν' ἀρνηθῶ τὰ ἀόρατα καὶ κακοποιὰ ὄντα, ἅτινα ἐφαίνοντο περιστοιχίζοντά με καὶ ἀναπτυσσόμενα διὰ τῶν στενοχωριῶν μου!

Πῶς νὰ ὀνομάσω τὸ μαρτύριον τοῦτο; Ἀρκεῖ νὰ εἴπω ὅτι ἦτο ἀσθένεια; ἢ μᾶλλον ἦτο συγχρόνως θεία τιμωρία ὅπως πλήξῃ τὴν ὑπερηφά-

καὶ τὰς τῆς Σενεγαμβίας ἐχούσας 12,000 καθολικῶν, 20 ἐκκλησίας καὶ 20 σχολεῖα. Ἐν Κιέρρα-Λεώνῃ ὑπάρχουσι 2,000 καθολικοί, 4 ἐκκλησίαι καὶ 6 σχολεῖα, ἐν Δαχομεῦ 3,300 καθολικοὶ 5 ἐκκλησίαι καὶ 7 σχολεῖα, ἐν Βενίν 9 ἐκκλησίαι, 13 σχολεῖα ἀρρένων ἔχοντα 635 μαθητὰς καὶ 8 θηλέων μὲ 460 μαθητρίας καὶ 5 ὀρφανοτροφεῖα· ἐν Καμπὸν 5,000 καθολικοί, 12 σχολεῖα ἀρρένων καὶ 3 θηλέων μὲ 400 μαθητὰς κ.τ.λ. Ἐν ὅλῳ 14 ἱεραποστολαὶ καὶ 38,000.

*
* *

Ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἀφρικῇ. 1ον ἐν Σουδὰν 250 καθολικοί, 2ον ἐν Ταγανίγκᾳ, Νυάσσᾳ 4850 καθολικοί, 10 ἐκκλησίαι, 16 σχολεῖα, 6 ἱεραποστολαὶ καὶ 54 ἱεραπόστολοι.

Ἐν ταῖς νήσοις Μώραις ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ 270,000, ἐν Μαδέρᾳ 152,000, ἐν τοῖς Καναρίοις 300,000, ἐν τῷ Πρασίνῳ Ἀκρωτηρίῳ 107,000, ἐν Γουϊνέᾳ 21,000, ἐν Φερνάνδῳ-Πῷ 4000, ἐν τῇ νήσῳ Μαυρικίου 110,000 κ.τ.λ. Ἐν Αὐστραλασίᾳ 859,460 καθολικοί, 6 Ἀρχιεπισκοπαί, 21 ἐπισκοπαί, 715 ἱερεῖς καὶ 1709 ἐκκλησίαι.

Ἐν συνόλῳ ἐν τῇ Πολυνησίᾳ ὑπάρχουσι σήμερον 175 ἱεραποστολαί, 8 ἐπισκοπαί, 415 ἐκκλησίαι, 243 σχολεῖα καὶ 90,000 καθολικοί, καὶ 1600 καπουκῖνοι Ἰταλοί.

Αἱ ἱεραποστολαὶ τῶν Διαμαρτυρομένων ἀριθμοῦσι 262,000 προσηλύτους καὶ ἔχουσι μεγάλην σπουδαιότητα ἐν Ὠκεανίᾳ.

Τοιοῦτον, ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ ἔργον τῶν καθολικῶν ἱεραποστολῶν καθ' ἅπασαν τὴν ὑρήλιον, ἔργον ἐκπροσωποῦν τὸν ἐκπολιτισμὸν καὶ τὴν ἀνθρωπότητα κατισχύον τοῦ βαρβαρισμοῦ, προλειαῖνον οὕτω τὴν ὁδὸν εἰς τὰ ὁσημέραι αὐξανόμενα τῆς Εὐρώπης πλήθη.

Η ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΤΟΥ ΛΗΣΤΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἀφ' οὗ ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἐτρόμαξαν τὴν Ἰουδαίαν διὰ τῶν κλοπῶν, τῶν σκληροτήτων καὶ παρανόμων φορολογιῶν, ὁ Δισμᾶς καὶ ὁ Ζεσμᾶς συνελήφθησαν ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ποντίου Πιλάτου, Ῥωμαίου διοικητοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ κατεδικάσθησαν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θάνατον τὴν ἀτιμωτέραν τῶν τιμωριῶν.

Μετ' αὐτῶν ἀποθνήσκει ἄνθρωπος, οὗ ἡ ζωὴ ὑπῆρξεν ἀναμάρτητος· οὗ ἡ μόνη ἁμαρτία ἦτο τὸ ὅτι ἀπεκαλέσθη Υἱὸς τοῦ Θεοῦ· ἠγάπησε τοὺς ταπεινοὺς καὶ μικρούς, καὶ ἐκήρυξεν εἰς τοὺς ὑπερηφάνους καὶ ἀνηλεεῖς Ἰουδαίους νόμον ἀγάπης καὶ ἐλέους. Ὁ Πιλάτος ὅστις οὐδὲν ἔγκλημα εὗρεν ἐπὶ τοῦ ἀθώου τούτου, δὲν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ ἀποσπάσῃ αὐτὸν τοῦ μίσους τῶν Φαρισαίων καὶ νὰ κηρύξῃ παρρησίᾳ τὴν ἀθωότητά του.

Προσεπάθησεν ἐν τούτοις νὰ πραΰνῃ τὸν θεοκτόνον λαὸν δεικνύων αὐτῷ τὸν Ἰησοῦν καταντήσαντα διὰ τῆς μαστιγώσεως εἰς τὴν μᾶλλον ἀξιοθρήνητον κατάστασιν. Ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ Πραιτωρίου παρουσίασεν αὐτὸν τοῖς Ἰουδαίοις παραμεμορφωμένον, ἐξηντλημένον, μὲ μέτωπον ἐστεμμένον δι' ἀκανθῶν. Ἐπὶ τῶν ὤμων του οἱ στρατιῶται ἔρριψαν ῥάκος πορφυροῦν, μεταξὺ δὲ τῶν χειρῶν του ἔθεσαν κάλαμον, ὡς σκῆπτρον πρὸς ἐμπαιγμόν.

— Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος! λέγει ὁ Πιλάτος, καὶ προσθέτει· θὰ θελήσητε νὰ θανατώσητε τὸν βασιλέα σας;

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ αἱμοφύρτου οἱ Ἰουδαῖοι στρέφονται μετ' ἀπεχθείας. Βασιλεύς των ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὁ ὑπὸ τῆς λύπης τοσοῦτον καταβληθείς, καὶ εἰς τὸν ἔσχατον βαθμὸν πενίας, ἀνθρωπίνων βασάνων καὶ ἐξευτελισμοῦ περιελθών; Ἀποστρέφονται, καλύπτουσι τὸ πρόσωπόν των ἵνα μὴ ἴδωσι πλέον αὐτόν, καὶ φωνάζουσι:

— Σταυρωθήτω! Σταυρωθήτω! Ἀπομάκρυνον αὐτὸν ἀπ' ἐμπρός μας . . . Καὶ τὸ μῖσος ἀποτυφλώνει αὐτοὺς εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ λησμονήσωσι πᾶν αἴσθημα πατριωτικόν.

— Δὲν ἀναγνωρίζομεν ἄλλον βασιλέα εἰμὴ τὸν Καίσαρα, λέγουσι.

Νῦν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Γολγοθᾶ ἀνορθοῦνται τρεῖς σταυροί.

Ὁ Ἀθῶος ἐσταυρώθη μεταξὺ τῶν δύο λῃστῶν.

Ὁ Ζεσμᾶς βλασφημεῖ καὶ περιπαίζει τὸν θεῖον καταδισκασθέντα ἡ ὑπομονὴ τοῦ ὁποίου ἐρεθίζει αὐτὸν ἀγανακτοῦντα.

Ἀλλ' ὁ Δισμᾶς σιωπᾷ. Παρατηρεῖ . . .

Ἀκούει τοὺς ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ προφερομένους εἰρήνης καὶ ἀγάπης λόγους.

Ζητεῖ νὰ ἐνθυμηθῇ.

Νύκτα τινὰ τοῦ μακρυνοῦ παρελθόντος του, συνήντησεν . . . . — ὦ μακρὰν πολὺ μακρὰν εἰς τὸ βάθος τοῦ μακρυνοῦ παρελθόντος — εἶδε λάμπον ἤδη τὸ βλέμμα τοῦτο τὸ τόσον γλυκύ, τόσον ἁγνὸν τόσον εὔσπλαχνον.

Ναὶ ἐνθυμεῖται! Ἑσπέραν τινὰ θυελλώδη,

νειάν μου καὶ νὰ μὲ κάμῃ ν' ἀναγνωρίσω ὅτι, ἄνευ ἰδιαιτέρου φωτός, ἠδυνάμην νὰ καταστῶ ἄπιστος ὡς ὁ Ἰουλιανὸς καὶ πλέον παράφρων ἐκείνου;

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ὁ Θεὸς μοὶ ἔδωκε τοσαύτας στενοχωρίας εἰς ἐποχήν, καθ' ἣν τοσαῦτα ὑπέφερον.

Πρωΐαν τινά, ἀφοῦ ἔπιον τὸν καφφέ μου, προσεβλήθην ὑπὸ βιαίου ἐμέτου καὶ φοβερῶν κυστικῶν. Ἐνόμισα ὅτι ἐδηλητηριάσθην. Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐμέτου προξενηθεῖσάν μοι κόπωσιν, ἤμην κάθιδρως καὶ ἐρρίφθην ἐπὶ τῆς κλίνης μου. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐγευμάτισα ὀλίγον καὶ ἐκοιμήθην ἡσύχως μέχρι τῆς ἑσπέρας.

Ἀφυπνίσθην ἐκπεπληγμένος ὅτι ἀπήλαυσα τόσῳ μεγάλην ἡσυχίαν καὶ, μὴ ἐλπίζων νὰ κοιμηθῶ πλέον ἐπὶ πολύ, ἠγέρθην.— Ἐγερθείς, λέγω κατ' ἐμαυτόν, θ' ἀντισταθῶ περισσότερον κατὰ τοῦ συνειθισμένου μου τρόμου.

Ὁ τρόμος ὅμως ἐκεῖνος δὲν μοι ἐπανῆλθεν. Ἤμην ἤδη εὐχαριστημένος καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ εὐγνωμοσύνῃ μου, ἀνευρίσκω ἐν ἐμοὶ τὸ αἴσθημα τοῦ Θεοῦ, ἐγονυπέτουν ἐπὶ τῆς γῆς ὅπως τὸν λατρεύσω καὶ τῷ ζητήσω συγγνώμην διότι τὸν εἶχον ἐγκαταλείψει ἐπὶ τόσας ἡμέρας. Ἡ ἔκχυσις αὕτη τῆς χαρᾶς ἐξήντλησε τὰς δυνάμεις μου καὶ, μένων ἐπί τινα χρόνον γονυπετής, ἐστηριγμένος ἐπὶ τοῦ καθίσματος μου, μὲ κατελάμβανεν ὁ ὕπνος καὶ ἀπεκοιμώμην ἐν τῇ θέσει ταύτῃ.

Ἀγνοῶ ἐὰν μετὰ μίαν ὥραν ἢ καὶ περισσότερον ἠγειρόμην ὀλίγον· ἀλλὰ μόλις μοὶ ἐδίδετο καιρὸς νὰ ὀιφθῶ ἐνδεδυμένος ἐπὶ τῆς κλίνης μου, ἀπεκοιμώμην μέχρι τῆς πρωΐας. Κατελαμβανόμην προσέτι ὑπὸ τοῦ ὕπνου καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας· τὴν ἑσπέραν κατεκλινόμην πολὺ ἀργέως καὶ ἐκοιμώμην καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ὁποία κρίσις λοιπὸν ἐγένετο ἐν ἐμοί; Ἀγνοῶ, ἀλλ' ἐθεραπεύθην.

ΚΕΦ. XLVII

Τότε ἔπαυσαν αἱ διαταράξεις τοῦ στομάχου μου, αἱ κεφαλαλγίαι ἐξέλειπον καὶ μοὶ ἐπῆλθεν ὄρεξις ἔκτακτος· ἡ πέψις ἐγίνετο κανονικῶς καὶ ἀνέκτων τὰς δυνάμεις μου. Θαυμαστὴ ἡ θεία Πρόνοια! αὕτη μοὶ εἶχεν ἀφαιρέσει τὰς δυνάμεις μου διὰ νὰ μὲ ταπεινώσῃ καὶ μοὶ τὰς ἀπέδιδε εἶτα διότι ἐπλησίαζεν ἡ ἐποχὴ τῆς ἀποφάσεως καὶ δὲν ἤθελε νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ ἀπολεσθῶ ὁπόταν ἤθελον μοὶ τὴν ἀναγγείλει.

Τὴν 24 Νοεμβρίου, εἰς τῶν συντρόφων μου, ὁ ἰατρὸς Φορέστης, ἀπήχθη ἐκ τῆς φυλακῆς μου καὶ μετεφέρθη χωρὶς νὰ δυνηθῶμεν νὰ μάθωμεν εἰς ποῖον μέρος. Ὁ δεσμοφύλαξ, ἡ σύζυγός του καὶ οἱ φρουροὶ ἦσαν στενοχωρημένοι· οὐδεὶς δ' ἐξ αὐτῶν ἤθελε νὰ μὲ διαφωτίσῃ περὶ τοῦ μυστηρίου τούτου.

— Καὶ τί θέλει νὰ μάθῃ ὁ κύριος; μοὶ ἔλεγεν ὁ Τρεμαρέλλος, ἀφοῦ τίποτε δὲν εἶνε καλὸν νὰ τοῦ εἴπω; Πολλὰ τοῦ εἶπα ἕως τώρα, παρὰ πολλά.

—Πρὸς τί λοιπὸν αὐτὴ ἡ σιωπή; ἀνέκραζον τρέμων, δὲν σ' ἐννόησα; μήπως κατεδικάσθη εἰς θάνατον;

— Ποῖος; . . . αὐτός; . . . ὁ ἰατρὸς Φορέστης; . . .

Ὁ Τρεμαρέλλος ἐδίσταζε ν' ἀπαντήσῃ, αὐτός, ὅστις πάντοτε εἶχε διάθεσιν νὰ φλυαρῇ.

— Λέγουν ὅτι εἶμαι φλύαρος· ἀλλὰ δὲν θέλω κατὰ τὴν γνώμην μου ν' ἀνοίξω τὸ στόμα ἐπὶ αὐτῶν τῶν πραγμάτων. Ἐνθυμεῖται ὁ κύριος ὅτι ἐξηναγκάσθην . . .

— Ναί, ναί, σὲ ἐξηνάγκασα· ἀλλὰ θάρρος! Εἰπέ τα μοι ὅλα. Τί συνέβη εἰς τὸν δυστυχῆ Φορέστην.

— Ἀχ! κύριε! τὸν μετέφερον εἰς τὰς φυλακὰς τῶν βαρυποίνων. Ἡ θανατικὴ ἀπόφασις τῷ ἀνεγνώσθη, εἰς αὐτὸν καὶ εἰς δύο ἄλλους.

— Καὶ θὰ ἐκτελεσθῇ; Πότε; Ὤ! τοὺς δυστυχεῖς! Καὶ ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ δύο ἄλλοι;

— Τίποτε ἄλλο περισσότερον δὲν γνωρίζω. Αἱ ἀποφάσεις δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀκόμη. Λέγουσιν εἰς Βενετίαν ὅτι θὰ γίνωσιν ἀνταλλαγαί τινες τῶν ποινῶν· εἴθε ὁ Θεὸς νὰ μὴ ἀφίσῃ τὴν θανατικὴν ἀπόφασιν νὰ ἐκτελεσθῇ· εἴθε ὁ Θεός, ἐὰν δὲν ἀνταλλάξουν ὅλοι μὲ τὸν θάνατον, ὁ κύριος τοὐλάχιστον νὰ σωθῇ! Τὸν ἀγαπῶ, — ἐπιτρέψατέ μοι τὴν φράσιν, ὡς ἐὰν ἦτο ἀδελφός μου!

Καὶ ἀπῆλθε κατασυγκεκινημένος. Ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ φανταστῇ εἰς ὁποίαν ταραχὴν εὑρισκόμην καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα καὶ ἐπὶ πολλὰς ἔτι ἡμέρας καθ' ἃς τίποτε περισσότερον δὲν ἠδυνήθην νὰ μάθω.

Ἕπεται συνέχεια)

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΔΥΤΙΚΩΝ		ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ		
Ὀκτώβριος.				**Ὀκτώβριος.**
Τῆς ἀμίαντου ἁγνότητος τῆς Θεοτόκου.	20	Κυριακ.	8	Πελαγίας τῆς ὁσίας.
Ἰωάννου Λεονάρδου.	21	Δευτέρα	9	Ἰακώβου Ἀπ., Ἀνδρονίκου τοῦ ὁσίου.
Βίκτορος Γ'. Πάπα Ῥώμης.	22	Τρίτη	10	Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας μαρτ.
Τοῦ Λυτρωτοῦ.	23	Τετάρτ.	11	Θεοφάνους τοῦ Γραπτοῦ.
Ῥαφαὴλ τοῦ Ἀρχαγγέλου.	24	Πεμπτ.	12	Πρόβου, Ταράχου, Ἀνδρονίκου μαρτ.
Βονιφατίου Α'. Χρυσάνθου καὶ Δαρείας	25	Παρασ.	13	Κάρπου, Ἀγαθοδώρου, Ἀγαθονίκης.
Εὐαρέστου Πάπα Ῥώμης μάρτ.	26	Σάββ.	14	Κελσίου, Κοσμᾶ τοῦ ποιητοῦ.
Τῶν ἑπτὰ πόνων τῆς Θεοτόκου.	27	Κυριακ.	15	Λουκιανοῦ μάρτυρος.
Σίμωνος καὶ Ἰούδα τῶν Ἀποστόλων.	28	Δευτέρα	16	Λογγίνου τοῦ ἑκατονταρχου.
Ῥουστικοῦ καὶ Ἐλευθερίου μαρτύρων.	29	Τρίτη	17	Ὠσηὲ τοῦ προφήτου.
Εὐτροπείας, Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας.	30	Τετάρτ.	18	Λουκᾶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
Σερικίου Πάπας Ῥώμης.	31	Πέμπτ.	19	Ἰωὴλ τοῦ προφήτου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀπάντησις εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης Λέοντος ΙΓ' ἐκδοθεῖσαν ἐγκύκλιον περὶ ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.
Ὁ θησαυρὸς τῆς Ἑλλάδος διττὸς ὑπὸ Γ. Ἄλβυος.
Ὁ ἔξω κόσμος.
Τὸ ἐν Boudjà **τῆς Σμύρνης διεθνὲς ἱεροσπουδαστήριον τῶν αἰδ. πατέρων Καπουτσίνων** ὑπὸ Πολυκάρπου Βεντούρα.
Ὑπεροχὴ τοῦ πατρῴου Ἑλληνισμοῦ, ἐξυπηρετήσαντος εἰς τὸν Χριστιανισμόν, ὑπὸ Ν. Ἀναγνωστοπούλου.
Ἀσπλαγχνία ποίημα ὑπὸ Ι. Α. Μ.
Λέων ὁ ΙΓ' διαμαρτυρόμενος κατὰ τῶν ἑορτῶν τῆς Ρώμης.
Ὀλυμπία (εἰκών).
Κοινωνικαὶ εἰδήσεις.
Αἱ καθολικαὶ ἱεραποστολαὶ δύοντος ΙΘ' αἰῶνος.
Ἡ ὀιλοξενία τοῦ λησταῦ, διήγημα ὑπὸ Σ. Γραικοῦ.
Εὐτράπελα. — Μικρὸν ταχυδρομεῖον.
Αἱ ὀυλακαί μου. Silvio Pellico. Ἐπιφυλλὶς κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.
Ἡμερολόγιον.

ὁ Ζεσμᾶς καὶ αὐτὸς ἐσταμάτησαν ἐπί τινος ὁδοῦ δύο ὁδοιπόρους, δύο φυγάδας φέροντας μεθ' ἑαυτῶν τέκνον ἐξόριστον. Ἐπειδὴ δὲν εἶχον τίποτε νὰ προσφέρωσιν ὡς λύτρα.... ὁ Δισμᾶς βαναύσως ἀπέσπασε τὸ παιδίον τῶν κόλπων τῆς μητρός του.

Καὶ ἰδοὺ ὅπου ὁ ξανθὸς ἄγγελος ἀφυπνιζόμενος ἐπὶ τῶν βραχιόνων του τὸν ἐκύταξε τρυφερῶς, εὐσπλαγχνικῶς, ὡς κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τὸν ἐκύταζεν ὁ Χριστὸς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ.

Τὸ πᾶν ἀπεκαλύπτετο.

Τὸ μυστηριῶδες τοῦτο παιδίον, ὅπερ ἐντὸς τῆς φάτνης ἐλάτρευσαν οἱ ποιμένες καὶ οἱ μάγοι, τοῦ ὁποίου τὸ θεῖον μειδίαμα ἔκαμε νὰ εἰσδύσῃ τὸ ἔλεος εἰς τὴν ἀναίσθητον ψυχὴν τοῦ λῃστοῦ, ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνος ὅστις ἀπέθνησκε διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ κόσμου.

Τὴν ὠχρὰν γυναῖκα, τὴν τεθλιμμένην, ὀρθίαν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ σταυροῦ, ὁ Δισμᾶς τὴν ἐγνώριζεν ὡσαύτως, ἦτο ἐκείνη ἥτις τῷ εἶπε κατὰ τὴν αἰφνίδιον γνωριμίαν:

— Δύνασαι νὰ εὐλογηθῇς καὶ παρηγορηθῇς κατὰ τὴν τελευταίαν σου ὥραν!...

— Ὤ! ἐφώναξεν εἰς τὸν Ζεσμᾶς βλασφημοῦντα διαρκῶς, σιώπα... δικαίως ἡμεῖς τιμωρούμεθα ἀλλ' αὐτὸς εἶναι ἀθῶος. Δὲν ἀποθνήσκει εἰμὴ διὰ τὰς ἁμαρτίας μας...

Καὶ στρέφων πρὸς τὸν Χριστὸν τοὺς ὀφθαλμούς του,

— Κύριε, ἐψιθύρισε ταπεινῶς, ἐνθυμηθεῖτέ με ὅταν θὰ ἦσθε εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Πατρός σας:

Μίαν ἔτι φορὰν τὸ βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ προσηλώθη ἐπὶ τοῦ βλέμματος τοῦ παλαιοῦ λῃστοῦ οὗ ἡ καρδία ἐθραύετο ὑπὸ τῆς μετανοίας.

— Πρὶν τελειώσῃ ἡ ἡμέρα, τῷ λέγει μετὰ γλυκύτητος ἀνεκφράστου, θὰ ἦσαι μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν Παράδεισον.

Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀπέδιδεν ἑκατονταπλασίως τῷ καλῷ λῃστῇ τὴν φιλοξενίαν τὴν ὁποίαν μίαν νύκτα οὗτος τῷ παρέσχεν ἐν τῷ σπηλαίῳ του.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Σωτ. Γραικὸς

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εἰς τὸ Γ.' Ἀστυνομικὸν τμῆμα.

—Ποῖον τὸ ἐπάγγελμά σας;

—Κρεοπώλης.

—Διατὶ κτυπᾶτε τὴν γυναῖκα σας;

—Ἀκριβῶς διὰ τὸν αὐτὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον κτυπῶ καὶ τὸ κρέας.

—Δηλαδή;

—Ὅπως τὴν καταστήσω *τρυφερωτέραν.*

* * *

Ὁ λόγος περὶ *ἀκαθάρτου* καὶ *ραδιούργου.*

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος βάζει παντοῦ τὴ μύτη του.

—Ναί! ἀπαντᾶ τρίτος τις, ἐκτὸς εἰς τὸ *ρινόμακτρον.*

* * *

Ἐν τῷ Σχολείῳ.

Ὁ διδάσκαλος: Τάκη εἰπέ μου ποῖος ξεσκέπασε τὴν Ἀμερικήν;

Καὶ ὁ Τάκης ὅλος πεφοβισμένος: Ὄχι ἐγὼ διδάσκαλε, κανένας ἄλλος.

ΜΙΚΡΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Φ. Π. Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν εὐμενεῖς κρίσεις σας περὶ Ἁρμονίας. — Σ. Ἰατρόν, Κωνσταντινούπολιν. Ἐλάβομεν ἄρθρον σας, εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως, δημοσιεύσωμεν προσεχῶς. — Ἀγαπητῷ. Ἐνταῦθα. Συνιστῶμεν ἁρμονικωτέρας τὰς σχέσεις σας μετὰ τοῦ ταμείου τῆς Ἁρμονίας. — Δὸν Ι. Κ. Κωνσταντινούπολιν. Εὐγνωμονοῦμεν δι' ἐνδελεχῆ μέριμναν ἣν ἐπιδεικνύετε ὑπὲρ εὐδοκιμήσεως ἡμετέρου φύλλου. Εἴθε εὕρομεν μιμητάς. — Δ. Ν. Ἐνταῦθα. Λυπούμεθα ὅτι δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν. Ζητήσατε ἀλλαχοῦ πληροφορίας. — Ι. Δ. Βόλον. Ἀναμένομεν ἐκπλήρωσιν ὑποσχέσεώς σας. — Σ. Τ. Ρώμην. Στέλλομεν 50 ἀντίτυπα, διαμοιράσητε ὑμετέροις φίλοις. — Χ. Σ. Νάξον. Φρόντισον αὐτόθι ἐγγραφὰς νέων συνδρομητῶν.

ΙΕΡΑ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Ποιοῦμεν γνωστὸν τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι ἐξεδόθη κατ' αὐτάς, ἐν τῷ καλλιτεχνικῷ τυπογραφείῳ τῆς «Ἑστίας», νέα Κατήχησις πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι Καθολικῶν, ὑπὸ τοῦ αἰδ. **Δὸν Ἰωάννου Μάμου,** ἣν ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Ἰωσὴφ Ζαφῖνος, ἐνέκρινεν ὡς τὴν μόνην ἐπακριβῶς ἀνταποκρινομένην εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας. Ἡ τιμὴ ἑκάστου ἀντιτύπου ὡρίσθη εἰς λεπτὰ 60. Πᾶσα παραγγελία συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, ἀπευθυνθήτω εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἁρμονίας».

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΡΕΝΙΕΡΗ ΠΡΙΝΤΕΖΗ
ΕΝ ΣΥΡΩι
ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΣΥΡΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ — ΕΥΘΗΝΙΑ
Πλησίον τῆς Πλατείας Λεωτσάκου.

ΝΕΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΓΡΑΙΚΟΥ
ΣΤΟΑ ΜΕΛΑ ΑΡΙΘ. 15—17
ΕΙΔΗ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΑ.-ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ
Κ. ΜΑΙΣΝΕΡ ΚΑΙ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1895—990.